

Da de kørte op for Forstuetrappen, kom Aron Israel, Balling og en Flok opskræmte unge Piger ud for at modtage dem. Og et Øjeblik efter viste ogsaa Per sig, endnu lidt farveløs i Ansigtet og med Skjortebrystet i Uorden, men straalende af Triumf.

»Ser De, Hr. Eybert, jeg holdt Ord!« udbrød han, endnu før Vognen standsede.

»Var det et Væddemaal?« raabte de unge Piger.

»Ja naturligvis, det maa have været et Væddemaal!« sagde Nanny; hun stod for sig selv paa det nederste Trappetrin, og hendes lystige Øjne gik frem og tilbage mellem Eybert og Jakobe med et anelsesfuldt Blik.

»Men Gud — Sidenius!« udbrød samtidigt Ivan, der straks var sprungen af Vognen og nu med ængstelig Mine fattede om hans Arm. »De har jo været syg.«

»Aa, det var ingenting. Bare lidt Svimmelhed. Jeg bar mig dumt ad. Jeg havde jo ikke behøvet at skynde mig saa stærkt.«

Nu steg ogsaa de andre ned, stadig lige tavse. Philip Salomon sagde blot til Staldkarlen, idet han tilkastede ham Tømmerne:

»Lad Kristian løbe efter Louise. Vi mødte hende henne paa Vejen. Doktoren er nok ganske overflødig, ser jeg.«

I de følgende Minutter var hele Selskabet samlet